

הקנאים לעתידה של ארץ-ישראל

בתיים עקב קריאתו של המופתי שהבטיח להם, כי אחרי ככלות-הכל ישובו לבתיהם כמנצחים. את ה- מציאות אין לשנות, ואין מקום לטעון כי עלינו מור טלת חובת-שיקומם של הפליטים הערבים. מדי נות-ערב העשירות, החנו- קות בתמלוגי-הנפט, לא נקפו מעולם אצבע ל- מען אחיהם הערבים ו- הטילו את הטיפול בהם על אירגוני-עזרה עולמיים דוגמת אונ"א המסונף ל- או"ם. ודי לנו בעובדה זו.

ה"ריאל פוליטיק" לא מכיר בשינויים קוסמטיים לאחר שנכבש חלקי-ארץ שונים כיבוש של מלחמה צודקת, מלחמה שלשתי פנים לה — חיים או מוות — ואין בה דרך-ביניים (דבר שלא היה קיים, לדוגמה, שעה שפלש היטלר לחבל הסאר, וזאת מטעמים אימפרי- יאליסטיים גרידא). כשם שאין מוליה דורשת חלקים לעצמה, שנלקחו על-ידי שכנותיה, בהכירה במציאות ה- חדשה, כך הוא הדיוט לגבי סיכסוך המזרח-התיכון. אין בכוחם של סחטיניפס למיניהם, ועימם תומכיהם המו- ראליים, לשנות עובדות למעט בכוח הזרוע, ואילו נחיה מוכנים בלי-תבירה תמיד ונצח תמיד, כל עוד נחיה משוכנעים בעצמנו בכנות צידקתנו.

אסיים בציטוט מדבריו של אבי שגירנו באו"ם, שניהן כרבה הראשי של ארץ-ישראל. כוונתי לרב הרצוג וצ"ל. משנשאל הרב הרצוג לעתידו של עולם, עם פרוץ מלחמת העולם-השנייה ענה כי במקורות נמצאו נבואות אדירק לחורבנם של שני בתיים, ולא נמצא בכל המקורות עניין חורבנו של בית-שלישי. לכל אותם ספקניים ש- בינינו, המעלים חדשות-לבקרים את הקלישאה של מלחמת-אחים וחורבנו של בית עקב שינאת-אחים, אין לי לומר אלא זאת: בקרב מאמינים שבנו אין ספק ביחס לעתידו של עם-ישראל, ועל-כן אין מקום אצלם להרהור בדבר חורבנה של אומה. ואצל החסידים אמונה זו — את חורבנם-שלהם רואים הם. אולם מכאן ועד לחורבנה של אמונה, רחוקה הדרך מרחק רב.

חיים שגור, תל-אביב

(דתי, בדרך-כלל) לעזוב דרך קלה ובטוחה הפתוחה בפניו להצלחה כלכלית, אקדמאית או חברתית ולבחור תחתיה דרך-התחלית קשה דוגמת דרך-ההתנחלות, ה- מסתכנת באי-פופולריות מצד הישראלי הממוצע, האמון על קיום החלטות הממשלה? תשובה אחת לכך — הביטחון האיתן בצידקת מעשיו, ביטחון החסר משום- מה בחוגי השמאל המהווים מיעוט קטן ורועש. מרביתם של הישראלים בארץ משולים לעלה נידף ברוח שאינם יודעים אנה יפנו. ההחלטה לקראת אש"ף אינה נראית להם, ואל האמונה הכנה והמוחלטת אין הם יכולים להגיע מאחר שלא חונכו חינוך יהודי של ממש!

שורש ההבדל בין צעיר דתי לחילוני בישראל הוא בעובדה שהצעיר הדתי מכיר בעובדת היותו בראש- ובראשונה יהודי, ורק לאחר-מכן ישראל, ואילו יהדותו של הצעיר החילוני חסרה — תחתיה מצוי מישקע ריק שאינו מתמלא על-ידי "ישראליותו". צעיר דתי אמון על קיום תרי"ג מיצוות, שאת החשובות בהן היא מציאות יישוב ארץ-ישראל בגופו. לא לחינם נאמר במקור רות: "ארץ-ישראל גבוהה מכל הארצות", ועל-כן כל העוזה אותה קרוי יורד. בארה"ב או באירופה אי-אפשר להיות יהודי שלם, אולם ניתן גם ניתן להיות שם ישראלי שלם הבא אחת לתקופה מסוימת לקונסוליה המקומית ומחדש את דרכו הישראלי, אך לא היהודי!

הגרסיה שמגלה ממשלת-ישראל יום-יום ושעה-שעה במגזיה עם אויביה וידידה כאחת אינה נחלתם של חוגי אמונים. הללו אימצו להם את אימרתו של בן גוריון, למרבה האירוניה, ומגשימים אותה הלכה-למעשה — הסיים המגשימים את העיקרון של "לא חשוב מה יאמרו הגויים — חשוב מה יעשו היהודים".

לא באנו לכאן בחסדן של אומות-העולם הללו ש- שימשו אך כלי-שירת לעשות רצונו של בורא, וזוהי עיקר השקפתו של כל אדם דתי המצוי בארץ. וכשם שלא באנו בכוח רצונו של אומות-העולם, כך לא נצא או נישג עקב החלטת זו או אחרת של אומות-העולם. שלנו הארץ — ולנו ניתנה.

מעולם לא חבנו חובה מוסרית או כלכלית לפליטים הערביים, ועל-כן תמונה עמדתו של אורי אבנרי הרואה בנו אחראים למצבם של הפליטים (כדוגמה אזכיר רק את כתבותיו על דובר אש"ף בלונדון — תאמינו). משום- מה נוטים אנו לשכוח, כי הפליטים הערבים נמלטו מ-

בכל הפירסומים השונים הנוגעים במישור או בעקי- מין בנושא גוש-אמונים ומעשייה-התנחלות למיניהן מו- צגים אנשים אלה כקנאים, הוה-אומר כפנאטים שכל מציאות מדויקת וקרובה לרוח הזמן אינה ניצבת לנגד עיניהם. הללו הם אנשים, בדברי הקו המנחה את "העולם הזה", המרחיקים לחלוטין את סיכויי השלום וההידברות עם הערבים אי-פעם.

בתקופה זו, שעה שצעירים רבים מאיתנו מוצאים את דרכם אל בירות אירופה ואל ארה"ב (100 אלף צעירים ישראלים מצויים, בהערכה זהירה, בניו-יורק) מוזר לראות צעירים הנלחמים על שלמותה של ארץ- ישראל, מלחמה שפירושה ויתור על "ערכים מקודשים" שנתקדשו לאחרונה בחברה הישראלית, וראש-הראשונה להם היא הנוחות וצבירת רווחים קלים מהר ככל האפשר.

מלחמתם של אנשי אמונים אינה אדירק על של- מותה של ארץ-ישראל. זוהי מלחמה על האידיאלים שנשכחו בישראל של שנת 1975! היכן נשמע שצעירים שעברו שלוש שנים שירות-צבאי, שירות שלא היה דבר של מה-בכך, יטלו על עצמם אי-נוחות נוספת דוגמת התנחלות בתנאים אלמנטריים, כאשר כל המוסדות המוכרים מגלים כלפיהם יחס עויין של התנכרות ואף- על-פי כן מצליחים הם?

ראייה להצלחתם של "חוגי קנאים" היא חקמתם של יישובי גוש-עציון, שהוקמו אף הם בתחילה בגדר של דה-פקטו, ורק לאחר-מכן — בכוח הנסיבות ואמת- החיים העולות מן — הפכו עובדות של ממש, שאין איש מעו לקום ולחלוק עליהן חלוקה כלשהי.

משום-מה מצליח "החינוך הפנאטי" במקום שבו נכשל החינוך השקול והמאוזן אותו מנסים להקנות לצעירים אותם חוגים המכנים עצמם, "חוגים למען ציונות שפויה", או ישראלים הנוטים מהמרכז ושמהלח- החיידים המצליחים להוציא אל הרחוב ואל תחת- נחליהם השונות ברחבי-הארץ אלפי צעירים ואחרים הם אנשי גוש-אמונים. אין בקרב חוגי אמונים כל פיקמוק בדבר זכותם על ארץ-ישראל. ארץ זו ניתנה לנו בכוח הבטחת-התורה, וזוהי אחת מן האמיתות שכל טיעון פוליטי או אידיאלי לא יוכל לה. הצדק אינו צדק יחסי הנקבע על-ידי קבוצה אידיאית-פוליטית זו או אחרת. זהו צדק אבסולוטי הנובע מן האמונה הכנה! מה פוע צעיר ישראלי, הנמנה עם חוגי אמונים

התיישבות וביטחון - מה הקשר?

הגולן? האם זהו הפיתרון החגיגי לבעיות ביטחוניו? לדעת, הדרך הטובה ביותר להגביר את הביטחון בתוך שטח מדינת-ישראל, ולהקשות על המחבלים להגשים את מטרותיהם היא להפוך ב-180 מעלות את המגמה הקיימת היום. כלומר, יש להרחיק עד כמה שאפשר את יישובינו האזרחיים מן הקו הסגול, במקום להצמיד אותם אליו, ועם זאת להגביר ולהתאים את סיורי כוחות צה"ל לאפשרויות החדירה וההתקדמות של המחבלים שיטחי הרמה. כך נכריח את "גיבורי" הפת"ח להגיע לאותו מצב שממנו הם כלי-כך רוצים להימנע: התנגשות עם חיילי צה"ל, במקום עם אזרחים מופתעים וחסרי- הגנה.

באותו זמן ממש יש בהחלט לעודד ולכוון את מיטב הנוער להתיישב באזורי הארץ הריקים, שזוהים באמת להתיישבות: הגליל, הר-הנגב והערבה. זו תהיה הגשמה ציונית במקומה ובזמנה.

אביונים עציון, ירושלים

הגיע סוף-סוף הזמן שנלמד לחבין מהי מטרות ה- מחבלים:

כל כוונתם היא בסך-הכל לחדור בקלות מכסימלית לתוך השטחים שבידינו, להגיע במהירות האפשרית אל היישוב האזרחי הקרוב ביותר, לפגוע במכסימום של אזרחים ישראלים ולחזור תוך מינימום של זמן ונפגעים מצידם לבסיסיהם שמעבר לגבול.

אם אין כל ויכוח על הנחת-יסוד זו, ועל כך שהגענו ב-1967 לרמה חסרית רק כדי להגן על מדינת-ישראל שבתחום הקו הירוק, שנאלתה השאלה: איזו תועלת, בהקשר זה, מביאים יישובי רמת-הגולן לביטחון המדינה, עם כל הכבוד לאנשיהם החלוציים והעקשניים?

האם הקמנו יישובים חדשים כדי שבמקום שיחודים יירצחו בעמק-החולה הם ייטבחו ביתר קלות על ריכסי

כאחד שבזמנו דגל בכנות בביבוש רמת-הגולן ובחקמת יישובי-ספר שישתתפו, יחד עם צה"ל, בהגנה על יישובי עמק-הירדן מפני כל איש צבאי סורי, אני חושב היום שעכשיו, דווקא לאחר הטבח ברמת-מגשימים, הגיע הזמן לבדוק אם ההתיישבות ברמת-הגולן באמת עונה על המטרות שהצבנו במניה.

מתברר שרצינו להגן על עין-גב, תלי-קציר וכל השאר, ומה שקרה בסופו של דבר הוא שפשוט קיצרנו את הדרך לרוצח הפת"ח, ובמקום שיצטרכו לעבור דרך ארוכה של עשרות קילומטרים, עמוסי נשק וחומרי-הבלה עד ליישובי עמק-הירדן, הם לא חייבים היום אלא לעבור 2-3 קילומטר כדי להגיע ליישוב כמו רמת-מגשימים ולרוצחו, בלי מאמץ, שלוש בחורים חסרי-מגן תוך שניות ספורות. ותוך חצי-שעה הם יכולים כבר להיות צ'יק-צ'ק בחזרה בשטח סוריה.

הרפורמה ושכרה

הכתבה "מרדכי זוהר, תל-אביב" ("העולם הזה", 1988) ליבנה הרבה דברים סתומים. עם זאת היו בה דברים בלתי-ברורים, או הגדרות בלתי-מדויקות. מדוע קצין, או קבוצת קצינים, מסרבים להשתמש ברכב העומד לרשותם, קרא, או נקראים, מורדים? מדוע חייב קצין בקבע לקבל הטבה בצורת המכונית שצה"ל מעמיד לרשותו? האם רק בגלל המיסים הנס- חטים ממנו בשל כך?

בכל חברה נורמלית רשאי אזרח, וגם כל קצין הוא בגדר שכזה, לוותר על הטבה כלשהי מטעם המעביד או מטעם המדינה, טרם שמענו שהמדינה העמידה אזרח כלשהו למיטפת, מפאת סירובו לקבל הפרשיה-הצמדה בעת פידיון מילווה כלשהו. או אזרח שלא חתם על חוזה הביטוח-הלאומי לדרוש את התשלומים עבור ילדיו. אדרבה, ישמש ויתור זה על הרכב כדוגמה, לשרים ול- פקידות הממשלתית, להנחלת "צעד" בחוצאות ראוות- ניות.

המיסים על הרכב לא יסתכמו רק בסך 180 לירות, אלא במאות לירות כל חודש. המיסים בכלל, לאנשי-

כל תוספת-היורק ש- שולמה החל מתחילת יו- לי 75, נשאבת בחזרה כי מס סכומי מילווה- המילחמה — שבשנה ה- קודמת היו מילווה (שב- עתיד יוחזר) — יישאבו השנה כמס ולא יוחזרו; כל תוספות-השכר, תוס- פת-היורק והטבות סוצי- יאליות שיחולו מינואר 76, יישאבו גם הם כמס.

בסך-הכל, על משכורת שבסיסה באפריל 1975 ישולם למי האמור לעיל: 1) על משכורת חודשית:

5000 לירות ברוטו, תוספת-המס כ-10 אלפים לירות; על משכורת 4000 לירות, תוספת המס כ-8000 לירות; על משכורת 3000 לירות, תוספת המס כ-6000 לירות. זאת רפורמה, וזה שכרה.

מרדכי זוהר, אשדוד